

Reisverslag Olesnica Polen 1-3 juni 2005

Het kwam goed uit dat Laura Willemse toch meekon, want alleen rijden leek me niet zo.

Dinsdagavond de bus geladen. Veel kleding, een rolstoel, rollator, strijkplank en war speelgoed. Zelf heb ik er nog wat oude tennisrackets en een leren voetbal bijgedaan en toen was hij ook nokkievol.

Woensdag, Laura opgepikt in Hillegom. De heenreis heeft altijd wel wat. In Nederland van West naar Oost. Duitsland, deze keer niet zo veel wegwerkzaamheden. Die van de vorige keer zijn nu veranderd in mooie stukken autobahn. Bad Oeyningen, altijd weer een raar punt als je autobahn stopt, je dwars door de plaats moet en dan pas weer meer autobahn.

Als je dan de wachttorens van voormalig Oost-Duitsland ziet zit je ongeveer op de helft. De Pools-Duitse grens is na de toetreding van Polen tot de EG geen groot probleem meer. De weg van de grens naar Wroclaw wordt steeds meer een mooie vierbaansweg. De diesel is nog wel goedkoper in polen € 0.90 tegen 1.01 in Nederland en zelfs 1.06 in Duitsland.

Onze Poolse tolk, Magda, had alles gepland, inclusief het vaste pension, waar we vlak na middernacht aankwamen. De volgende ochtend ontbijt gekocht in een lokale winkel. Brood, Mleko (Melk) en water, en wat fruit.

Om 10 uur bij het internaat. Een andere tolk deze keer. Carolina (foto) Vorig keer hadden we geld achtergelaten voor een waterbed voor de relaxkamer en idem voor educatieve posters. Daar hebben ze een hoop posters voor gekocht, zie foto's. We hadden vorig keer nog met de mensen van het internaat in Wroclaw naar waterbedden gekeken, maar waren toen niet enthousiast over het aanbod. Wat er nu staat (zie foto) ziet er gaaf uit. Leuke kleuren en degelijk voor een redelijk lage prijs. En wat het mooiste is: het werkt. Die relaxkamer is voor als de kids wat tot rust moeten komen. Ze worden dan wat getroeteld daar en daar past ook dat waterbed goed in. We mochten kijken terwijl er een kind op lag en de rust straalt er echt af.

Olesnica heeft behoorlijk geleden onder de meistorm. In Wroclaw hadden we al flinke takken afgewaaid zien liggen maar in Olesnica was het nog erger geweest. Er was een dode gevallen. We hebben afgeknapt bomen gezien (foto) flinke jongens met een stamdoorsnee van circa een halve meter. Dak en schoorstenen waren flink beschadigd en binnen was vrij veel waterschade.

Wat erger was, de (enige) heetwater voorziening, toch al een prehistorisch geval. Had ook water gehapt en is definitief naar de heetwater hemel (foto). Een nieuwe kost 150.000 a 180.000 Zloty's (deel door 4,2 voor een schade in Euro's van ruim 40.000. Een ramp.

Er is ook goed nieuws. Ze zijn flink bezig het internaat goed op te knappen (foto's). Helaas is er ook nog veel op te knappen. Sommige, door de stichting en haar donateurs geschonken nieuwe deuren zitten er al in. Ziet er goed uit (foto). Helaas zijn er ook nog veel oude (foto). Er zijn nu 5 grote kamers opgeknapt. Geverfd, vloer en deur. Er staat nog niets in. Grootse wens nu is 25 bedden, kasten en stoelen.

We hebben geld van onze donateurs achtergelaten voor nieuwe bedden. In september 05 moeten ze er staan en gaan we kijken.

Tenslotte hebben we ruim de helft van de buslading bij het internaat achter gelaten. De gretigheid waarmee de kinderen de bus uitladen is tegelijkertijd hartverwarmend en hartverscheurend tegelijk.

Na het bezoek aan het internaat hebben we boodschappen gedaan voor de gezinnen die door Nederlandse sympathisanten op individuele basis worden ondersteund (dus niet door de stichting). Ook hebben we een gezin bezocht.

Vervolgens naar de gaarkeuken. Ook hier een nieuwe tolk, Tomasz. In de keuken zijn met het door ons vorig keer achtergelaten geld de verwarmingsbuizen en de keldervloer (fitnes) opgeknapt. Met het restant (zoals afgesproken) is het kerstuitje rond gekomen en is een bescheiden muziek installatie gekocht. Niets fancy, het ding koste 75 euro. We hebben de problemen door gesproken. Daar hebben ze er nog steeds genoeg van. We hebben geld achter gelaten voor een zomeruitje.

Daarna hebben we de overige 2 gezinnen bezocht en bijgepraat. Tenslotte hebben we bij een bevriende familie nog wat gedronken.

Vrijdag zijn we terug gereden. Laura was moe, deels is dat natuurlijk van de emotie. Het grijpt mij ook wel aan. Polen zit in de lift, maar daar merken de internaat- en gaarkeuken kinderen nog bar weinig van. Wat mij betreft gaan we er zo snel mogelijk weer meer kleren e.d. brengen.

Olaf Roeloffs